

eller blot en ringe Del deraf, naar den er frit stillet til Naadighed for gift Kvinde, blive af overordentlig Nytte for hele Familiens Veisning ikke blot i aandelig Henseende, men f. Ex. ogsaa med Hensyn til Helbredet. Ved denne Gave kan ofte det Hele reises. Almindeligt taget vil jeg finde det ønskeligt, at der i § 12 ved Siden af alle de øvrige Historier, som skulle til, for at de Vedkommende kunne blive rette Ægtefolk, ogsaa tilføies en Tilkjendegivelse af, at de have taget deres formueretlige Stilling under Overveielse forinden og bestemt, om de ville have Ægtepagt, og da, hvorledes den skal indrettes. Hvilke Bestemmelser og hvilke Friheder der skal være i den Henseende, veed jeg ikke, men det skulde fastkættres, at hvis det ikke har været under Overveielse, saa kommer Lovens Bestemmelser til at gjælde. Jeg er for denne totale Samfundsomvæltning i det Kapitel, og jeg tror, den vil være nyttig for at reise Kvinden til en Myndigheds-tilstand, som hun ikke har nu, eller som dog, hvis hun allerede har den, er i den Grad bedækket med Tillæg, at Ingen tror, at gift Kvinde har nogen Naadighed over Formue. Efter hvad der er udviklet, navnlig af den ærede Justitsminister, synes jeg, man let kunde blive enig om at hjælpe Kvinden ud af den Umyndighedstilstand, hvori gift Kvinde er — i det Mindste efter Folks almindelige Bevidsthed. Særligt kan jeg saa godt forstaa — ogsaa uden Juristers velvillige eller vrangvillige Bemærkninger — at dette er et høist vanskeligt Thema at ordne i det Enkelte; men det forekommer mig, at en Ordning af disse Hovedpunkter kan ikke være saa vanskelig. Ogsaa jeg studebe før ved Nr. 3 i § 3, og jeg er tilbøielig til at tro, at den ærede Justitsminister egentlig her fortolkede ret for de allerfleste Tilfældes Vedkommende. Den ærede Forslagsstiller indvendte derimod, at Kvindens Gjerning — Børnenes Opdragelse og Varetagelsen af de huslige Sykler — netop er det, som gjør Manden det muligt at tage selvstændig Virksomhed. Savel, denne hendes Virksomhed er lige saa værdifuld og nødvendig for ham, som hans egen Gjerning. Dette er positivt taget ganske sandt, men det frembringer jo kun et negativt Resultat med Hensyn til Formueerhvervet, og dog er hele denne vigtige — og moralsk set vigtigere — Side af Ægtefællernes Liv jo medvirkende i Formueerhvervet. Og saa faaer, naar der i § 3 Nr. 1, siges, hvad der erhverves ved selvstændig Virksomhed, Konen absolut Mul, medens Manden tilegner sig efter denne Bestemmelse Alt. Ja, der ligger vel en lille Smule Kættelse i den Henseende i § 6. Naar Manden har erhvervet sig al

Særformue ved Konens Hjælp, skal han nemlig ogsaa sørge for alle Udgifterne til Børn o. s. v. i Forhold til Særformuen, men saa kommer her atter den Bestemmelse, at en Ægtepagt kan fravige Bestemmelsen i § 6, og det gjør mig det Hele lidt broget, men jeg skal dog ikke nu komme ind paa Enkelthederne. Jeg holder for, at i § 3 maa der ske væsentlige Forandringer baade i Tanken og i Redaktionen. Ligeledes har jeg ikke funnet forstaa § 5 anderledes, end at i mangfoldige Tilfælde bliver Handel og Bandel aldeles umulig efter denne Paragraf. Tænke vi os Lovens givne for enkelte hjemmefiddende Stuefolk med fast Pension eller fast Embede, og som aldrig indlade sig paa at spille Bøhrene om 4 Ore, saa kunde jeg tænke mig Muligheden af, at det kunde gaa; men saaledes som Verden er bestaen, og jeg haaber mere og mere vil blive bestaen, nemlig at vi alleammen blive Forretningsfolk, saa kan jeg meget godt indse, at dette kan blive en Bestemmelse, der fastbinder Hænder baade paa Manden og Konen, saaledes at hvad de opnaa, kan blive en fælles Sulten-ihjel for Manden, Konen og Børnene, — ja jeg bruger her et outreret Udtryk, det veed jeg nok. Nu siger det ærede Medlem, at han har taget Bestemmelsen af Christian den 5tes D. 2. Den har jeg ganske vist ogsaa læst nogle Gange, men jeg har ikke fundet denne Bestemmelse deri, og jeg er overbevist om, at det 17de Aarhundrede var ikke indrettet paa det, og der var dog den Gang mange Flere, som saadan gik rolig deres Gang og maatte bedre kunde finde sig deri. Der var da færre Markeder og mindre Omsætning af Heste, Køer o. s. v. end nu. Men her er det nu fastslaaet saaledes, at Manden kan ikke sælge en Hest paa Markedet, naar Konen ikke er med, undtagen Prisen er aftalt i Forveien — ellers tør han ikke for Mutter derhjemme. Nei, saa vidt jeg erindrer Christian den Femtes Lov, staar der saaledes, at Manden er raadig over Fællesformuen, og Konen maa ikke sætte Manden i Gjæld, medmindre det sker til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed. Det er en Regel, som binder Konens Anvendelse af Fællesformuen, men nu siger det ærede Medlem, at det er en Regel, som skulde binde dem begge to. Jeg siger, at dette indensfor visse snævre Grændser kan være rigtigt; men jeg veed ikke, hvor snævre disse Grændser kunne udtrykkes, uden at de blive snigmyrdende for det virksomme borgerlige Liv. Jeg tror, at vi her maa holde os til Særeebegrebet. Thi ganske vist er det forfærdeligt at se, hvorledes det nu i mangfoldige Tilfælde gaar til, at